

Nr 417.

Av fru Nilsson och herr Dahlgren, om Sveriges anslutning till konventionen om lika lön för manlig och kvinnlig arbetskraft för arbete av lika värde.

Det är allmänt känt att kravet om lika lön för lika arbete för kvinnlig och manlig arbetskraft under årtionden framförts av i Sverige verksamma kvinnoorganisationer och fackliga sammanslutningar. Med undantag för mindre grupper kvinnliga löntagare, huvudsakligen i allmän tjänst, kan något resultat i dessa strävanden icke skönjas i vårt land. De framstötter som gjorts i denna fråga ha hittills mötts av konservativt motstånd. Samma har varit förhållandet vid de tillfällen då kommunistiska partiet tidigare motionsledes framfört krav i detta hänseende.

Denna för kvinnorna så betydelsefulla fråga har emellertid nu kommit i ett annat och bättre läge. Således har Internationella arbetskonferensen vid sitt möte i Genève i juni månad i fjol, på förslag av Internationella arbetsbyrån, beslutat antaga en konvention vari kravet om »lika lön för manlig och kvinnlig arbetskraft för arbete av lika värde» formulerats.

Det skandalösa förhållande som hittills varit rådande i vårt land, det att lön utbetalas efter kön, anse vi måste bringas ur världen. Ett steg i denna riktning är att Sverige ansluter sig till den konvention som nu föreligger från Internationella arbetskonferensen.

Med hänvisning till vad ovan anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer att konventionen från den Internationella arbetskonferensen »om lika lön för manlig och kvinnlig arbetskraft för arbete av lika värde» framlägges för riksdagen.

Stockholm i januari 1952.

Gerda Nilsson.

Gunnar Dahlgren.